

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **ANAFRA s. r. o.**, se sídlem 5. května 1109/63, Praha 4, zastoupené Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 843/4, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2015, č. j. 286174/15/3307-00540-800735, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 Af 14/2015 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Exekučním příkazem ze dne 2. 12. 2014 žalovaný nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu žalobkyně vedeného u Fio banky, a. s., k vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty (DPH), příslušenství a exekučních nákladů v celkové výši 647.193 Kč a úroku z prodlení z částky 590.420 Kč od 28. 11. 2014 do

zaplacení podle roční výše repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Dále žalovaný exekučním příkazem z téhož dne nařídil daňovou exekuci k vymožení téhož nedoplatku, příslušenství, exekučních nákladů a úroku z prodlení přikázáním pohledávky z účtu žalobkyně vedeného u Československé obchodní banky, a. s. Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014 žalovaný exekuci nařízenou prvním z uvedených exekučních příkazů zcela zastavil, neboť vymáhaná částka „byla uhrazena v plné výši včetně příslušenství na základě jiného exekučního titulu“.

[2] Dne 15. 12. 2014 žalobkyně podala proti oběma exekučním příkazům námitku podle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v níž žádala jejich zrušení. Namítla, že žalovaný vydal exekuční příkazy bez předchozího upozornění podle § 153 odst. 3 daňového řádu, přestože věděl o odvolání, které žalobkyně podala proti zamítnutí žádosti o posečkání s úhradou daně. Dále namítla, že pro exekuci úroků z prodlení chyběl exekuční titul, neboť jí úroky nebyly sděleny rozhodnutím. Žalobkyně tak byla zkrácena na právu na odvolání, v němž by mohla namítat nesprávnou výši úroku z prodlení.

[3] Žalovaný zamítl námitku v záhlaví označeným rozhodnutím. K námitce vztahující se k § 153 odst. 3 daňového řádu uvedl, že žalobkyni informoval před zahájením exekuce o výši nedoplatku při ústním jednání dne 13. 8. 2014, o němž je ve spisu úřední záznam. Odvolání proti rozhodnutí o posečkání úhrady daně nemá odkladný účinek. Exekučním titulem byl v posuzované věci vykonatelný výkaz nedoplatků ze dne 2. 12. 2014, sestavený ke dni 27. 11. 2014, v něm byly uvedeny všechny nedoplatky, včetně úroku z prodlení. Exekuční příkazy na tento exekuční titul odkazovaly a obsahovaly všechny zákonné náležitosti. K námitce, že úroky nebyly sděleny samostatným rozhodnutím, žalovaný odkázal na § 252 odst. 6 daňového řádu, podle kterého správce daně „může“ vyrozumět daňový subjekt o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného o námitce žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Vyšel mimo jiné z důvodové zprávy k právní úpravě vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu, z níž vyplývá, že nahradil formalizovanou výzvu k úhradě daňového nedoplatku v náhradní lhůtě (§ 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) a ne vždy je povinností správce daně dlužníka o nedoplatku vyrozumět. Vynechání vyrozumění o výši nedoplatku by však mělo být podle krajského soudu krokem pouze výjimečným. Správci daně by měli vyrozumění využívat v co nejširší míře, s výjimkou zjevné bezúčelnosti či hrozícího nebezpečí z prodlení. S odkazem na komentářovou literaturu krajský soud uvedl, že situace, kdy k vyrozumění nedojde, může být s přihlédnutím k povaze instrumentu a základním zásadám správy daní ospravedlněna pouze neodkladností situace (nutnost zahájit exekuční kroky co nejdříve), nesoučinností ze strany daňového subjektu (v případě, že je nekontaktní, reaguje neadekvátním způsobem apod.) nebo skutečností, že je z okolností případu zřejmé, že je daňový subjekt s danou situací srozuměn, a vyrozumění by bylo tedy nadbytečné (např. poté, co daňový subjekt požádal o potvrzení o stavu osobních daňových účtů, ze kterého je patrno, že má vymahatelné nedoplatky, apod.). Vyrozumění bude zřejmě nadbytečné i v

případě, kdy se jedná o „notorického“ dlužníka, jehož nedoplatky v průběhu času neustále přibývají. Nebude proto nutné jej upozorňovat zvlášť o každém navýšení.

[5] Nařízení exekuce v nyní posuzované věci nemohlo být pro žalobkyni nijak překvapivé, neboť z obsahu správního spisu zachycujícího komunikaci mezi žalobkyní a správcem daně je zřejmé, že žalobkyně si byla vědoma existence daňových nedoplatků i důsledků spojených s neuhrazením, na které byla upozorněna již při jednání dne 13. 8. 2014. Žalobkyně byla s žalovaným také v telefonickém kontaktu, prostřednictvím něhož řešila možnosti úhrady daňových nedoplatků. Žalovaný proto nepochybil, pokud před samotným nařízením daňové exekuce nezaslal žalobkyni písemné vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu. Z okolností případu je zřejmé, že žalobkyně byla s existencí a stavem svých nedoplatků srozuměna a po zamítnutí v pořadí již čtvrté žádosti o posečkání (kdy třem předchozím bylo vyhověno a čtvrtá byla zamítnuta z důvodu nedodržení podmínek předchozí žádosti) mohla a měla předpokládat, že nedošlo-li z její strany k dobrovolné úhradě nedoplatku, žalovaný může (a to i bez předchozího zaslaného vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu) přistoupit k jejich exekučnímu vymáhání. V této souvislosti není také bez významu, že žalobkyně má zřízenu daňovou informační schránku, z níž mohla zjistit stav svého daňového účtu a aktivně kontrolovat výši svých daňových nedoplatků, včetně předepsaných úroků z prodlení.

[6] K formě vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu krajský soud dodal, že by měl správce daně volit takovou formu, která bude v případě možného budoucího sporu prokazatelná, tj. nejlépe doručením písemného vyrozumění, příp. elektronickou zprávou, která bude daňovým subjektem potvrzena. S ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci však žalovaný nepochybil, pokud vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu žalobkyni nezaslal. Krajský soud na rozdíl od žalovaného nepovažoval za takové vyrozumění skutečnosti zachycené v úředních záznamech (zejm. úředním záznamu ze dne 13. 8. 2014), tyto skutečnosti však ve spojení s dalšími skutečnostmi a listinami obsaženými ve správním spisu svědčily o tom, že nezaslání písemného vyrozumění nemohlo mít vliv na zákonnost exekuce.

[7] K druhému okruhu námitek, které se týkaly sdělení úroků z prodlení, krajský soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že exekučním titulem byl výkaz nedoplatků, jehož součástí bylo i vyčíslení úroků z prodlení. Úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla platební povinnost splněna (§ 252 odst. 2 daňového řádu). Platební výměr má pouze deklaratorní charakter. I v této souvislosti soud poukázal na daňovou informační schránku, v níž žalobkyně měla možnost kontrolovat výši svých nedoplatků, včetně úroků z prodlení.

[8] K námitce, v níž s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 27/15 žalobkyně namítla, že se nemohla bránit proti výši úroků z prodlení, která jí byla sdělena až v exekučním příkazu, krajský soud nejprve připomněl, že výkaz nedoplatků sestavený z evidence daní je podle § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu exekučním titulem. Tak tomu bylo i za předchozí právní úpravy od roku 1993. Po celou tuto dobu je přitom správci daně využíván a lze jej považovat za nástroj přispívající k efektivnímu výběru daní. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že výkaz nedoplatků sestavený z evidence daní není rozhodnutím a jako takový není doručován. Výkaz nedoplatků obsahuje jednotlivé

nedoplatky na dani a jejich výši, potvrzuje, že vykázané nedoplatky jsou vykonatelné, a obsahuje-li všechny náležitosti předepsané zákonem, je podkladem (exekučním titulem) pro zahájení daňové exekuce. Přistupuje-li správce daně k exekuci dlužné daňové povinnosti, logicky vymáhá i úrok z prodlení.

[9] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Afs 52/2015 – 59, se vzhledem k absenci opravných prostředků proti výkazu nedoplatků připouští, že i v exekučním řízení lze výjimečně namítat věcnou nesprávnost výkazu nedoplatků. Podle komentářové literatury k daňovému řadu může být námitka věcné nesprávnosti výkazu nedoplatků zastavovacím důvodem podle § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu. V této souvislosti nelze opomenout ani usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 20 Cdo 3554/2006, podle něhož *„povinný může zpochybnit věcnou správnost výkazu daňových nedoplatků, podle kterého byl nařízen výkon rozhodnutí, návrhem na zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.“*.

[10] Krajský soud proto nepřisvědčil tvrzení, že žalobkyně byla zkrácena na právu na odvolání, ve kterém by mohla namítat nesprávnou výši úroku z prodlení. Případnou nesprávnost výše úroku, včetně doby prodlení, byla oprávněna namítat v rámci opravného prostředku proti exekučnímu příkazu. Žalobkyně však této možnosti nevyužila a v průběhu exekučního řízení, ani v žalobě proti výši úroků nebrojila.

[11] Závěrem krajský soud konstatoval, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 – 32, č. 3381/2016 Sb. NSS, a jeho důsledků pro včasnost žaloby. Přesto přistoupil k věcnému přezkumu žaloby, aby žalobkyni „*s ohledem na změnu právního náhledu*“ nebyl odepřen přístup k soudu.

II. Obsah kasační stížnosti

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Namítla, že správce daně má vydat vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu, pokud si daňový subjekt vždy řádně a včas plnil své povinnosti vůči správci daně, ale v jednom případě tomuto dřívějšímu chování nedostál.

[14] Krajský soud citoval v napadeném rozsudku z úředních záznamů žalovaného, které však při jednání dne 29. 8. 2016 nečetl a v dokazování nijak nehodnotil, takže se k nim stěžovatelka nemohla při jednání vyjádřit. Krajský soud tak porušil její právo na spravedlivý proces. Stěžovatelka nezpochybnila jednání s žalovaným ve dnech, které jsou v úředních záznamech uvedeny, nesouhlasila však s obsahem jednání, jak je v záznamech popsán. Žalovaný ji sice informoval o existenci dluhu, nikoliv však o následcích spojených s neuhrazením. Nesdělil jí, že přistoupí k exekuci, pokud dluhy nezaplatí. Z protokolu o jednání před krajským soudem je zřejmé, že se stěžovatelka dotázala žalovaného, čím může doložit informování stěžovatelky o následcích spojených s neuhrazením dluhu a o riziku exekuce. Žalovaný k tomu nic nedoložil. Je proto překvapivé, pokud krajský soud až v rozsudku cituje namísto žalovaného úřední záznamy.

[15] Jednatel stěžovatelky se dostavil k žalovanému dne 13. 8. 2014 v návaznosti na pominutí účinků posečkání, aby spolu prodiskutovali důvod zrušení posečkání a následnou možnost řešení nedoplatku na DPH. Výstupem jednání byla dohoda o přípravě nového posečkání. Po celou dobu spolu hovořili pouze o nedoplatku, nikoliv o penále či jiném příslušenství. Stěžovatelka nebyla výslovně upozorněna na výši dluhu, se správcem daně hovořili pouze o dluhu řádově – v desítkách tisíc. O možnostech ručení či exekuce řeč nebyla. Ze strany správce daně byla přítomna JUDr. T. a ještě jedna její kolegyně, nikoliv Mgr. V., která vyhotovila úřední záznam ze dne 13. 8. 2014.

[16] Následné úřední záznamy ze dne 27. 8. 2014, ze dne 24. 10. 2014 a ze dne 30. 10. 2014 zachycují telefonickou komunikaci mezi stěžovatelkou a správcem daně. Tyto záznamy se příliš neodchylují od skutkového stavu daných hovorů. V rámci těchto hovorů Mgr. V. akceptovala návrh řešení stěžovatelky a řekla, že exekvovat nebude. V průběhu listopadu byla stěžovatelka se správcem daně opět v telefonickém kontaktu, o tom však záznamy z nepochopitelných důvodů neexistují. O exekuci v těchto hovorech nezazněla ani zmínka. Den po exekuci stěžovatelka volala opět Mgr. V. s žádostí o vysvětlení exekuce, ta však nedokázala rozumně vysvětlit, proč přistoupila k exekuci bez prostého upozornění v rámci telefonického hovoru. Pro dokreslení stěžovatelka dodala, že neměla na bankovních účtech k dispozici dlužnou částku, ale čerpala bankovní úvěr do výše až 2,5 mil Kč a v rámci jednání s žalovaným, jakožto jedním z věřitelů, koordinovala cash-flow tak, aby to nebylo pro ni likvidační a aby byla schopna dlouhodobě dostát svým závazkům vůči všem věřitelům.

[17] Pohled krajského soudu a žalovaného naznačuje, že nezaslání vyrozumění nemá vliv na zákonnost exekuce. V takovém případě vyvstává otázka, zda má vůbec smysl, aby § 153 odst. 3 v daňovém řádu byl. Stěžovatelka souhlasila s tím, že se jedná o fakultativní úkon, který nemusí být před zahájením daňové exekuce využit. Nicméně až krajský soud vysvětlil s odkazem na úřední záznamy, proč tak žalovaný v posuzované věci neučinil. Stěžovatelka se přitom nemohla k těmto záznamům vyjádřit, neboť nebyly na jednání čteny. Poukaz na daňovou informační schránku nebyl namístě, protože v této aplikaci je napsáno, že zobrazená data mají jen informativní charakter.

[18] Stěžovatelka o svém dluhu věděla, nikdy před tím nic nedlužila a jednání se žalovaným se nevyhýbala, naopak aktivně komunikovala. Nařízení exekuce proto bylo pro ni překvapivé. Z těchto důvodů nesouhlasila s tím, že žalovaný nevydal vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu a nedal jí možnost zaplatit dluh dobrovolně, bez exekuce. Takové jednání je v rozporu se zásadami součinnosti a spolupráce. Absence vyrozumění nebyla v posuzované věci pouhým opomenutím, ale způsobila nezákonnost celé exekuce. Spornou může být forma vyrozumění. Stěžovatelka ponechala na úvaze Nejvyššího správního soudu, zda vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu může být pouze písemné nebo i ústní, zaznamenané ve formě úředního záznamu. V posuzované věci písemné vyrozumění nebylo zasláno a úřední záznamy jsou z hlediska obsahu sporné.

[19] V dalším okruhu námitek stěžovatelka připustila, že úroky z prodlení vznikají ze zákona, a proto správce daně není povinen vydat deklaratorní rozhodnutí podle § 252 odst. 6 daňového řádu. Vytkla však žalovanému, že nevysvětlil, proč tak v daném případě neučinil. Pokud chtěl žalovaný vést exekuci i na úroky z prodlení, měl před exekucí

vystavit platební výměr na tyto úroky, a dát tak stěžovatelce možnost zaplatit je dobrovolně. Výkaz nedoplatků neobsahuje výpočet úroků z prodlení ani informaci, čeho se týkají. Žalovaný měl zaslat stěžovatelce platební výměr na úroky, aby proti jejich výši mohla případně brojit opravným prostředkem. Výkaz nedoplatků není rozhodnutím a není proti němu možný žádný opravný prostředek. V exekučním řízení správnost exekučního titulu, a tedy ani správnost úroků z prodlení, přezkoumávat nelze. Rozhodne-li se správce daně exekučně vymáhat úroky, které nebyly sděleny ve výkazu nedoplatků, jde o nikým nekontrolovaný proces. Z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 27/15 plyne, že výkaz nedoplatků je seznamem jednotlivých dluhů, které byly pravomocně daňovému dlužníku vyměřeny. Z toho podle stěžovatelky vyplývá, že úroky z prodlení nemohly být ve výkazu nedoplatků uvedeny, protože nebyly stěžovatelce sděleny podle § 252 odst. 6 daňového řádu, a tedy ani pravomocně vyměřeny.

[20] Další důvod, proč měl žalovaný před exekucí vystavit platební výměr na úroky z prodlení, plyne z usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265, č. 2317/2011 Sb. NSS., který spojuje vymáhání penále (nyní úroku z prodlení) s jeho předepsáním. Předepsání přitom považuje za natolik důležité, že od něj odvozuje prekluzi („*o předpisu lze vyrozumět nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku*“). Z toho podle stěžovatelky plyne, že pokud žalovaný nesdělí úroky z prodlení podle § 252 odst. 6 daňového řádu, může dojít k jejich prekluzi, přičemž před tím již mohly být v důsledku exekuce zaplaceny. Taková situace je nelogická. K tomu se vyjadřuje i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2016, č. j. 31 Af 35/2015 – 43, z nějž plyne, že deklaratorní platební výměr, jímž se konstatují úroky z prodlení, musí v prekluzivní lhůtě nabýt právní moci. Takový pravomocný platební výměr představuje exekuční titul. Žalovaný měl proto před zahájením exekuce vystavit platební výměr podle § 252 odst. 6 daňového řádu, a umožnit tak stěžovatelce jejich dobrovolnou úhradu.

[21] Stěžovatelka nesouhlasila s krajským soudem, že nebyla zkrácena na právu na odvolání proti platebnímu výměru na úroky z prodlení. Brojit proti výši úroků až v exekučním řízení je iluzorní, neboť stěžovatelka neznala způsob výpočtu úroků. Mohla by jen obecně namítnout nesprávnou výši, ale nic dalšího na podporu svého tvrzení by nemohla uvést. Součástí platebního výměru podle § 252 odst. 6 daňového řádu je i výpočet úroků. To je dalším důvodem, pro který měl být platební výměr vydán.

III. Vyjádření žalovaného

[22] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na stanovisku, že vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu je neformálním sdělením fakultativního charakteru a není podmínkou pro zahájení daňové exekuce. V případě stěžovatelky byly daňovou exekucí vymáhány nedoplatky za více zdaňovacích období, které se postupem času zvyšovaly. Je přitom nepochybné, že stěžovatelka byla s výší nedoplatků obeznámena, neboť sama v období od března do září čtyřikrát žádala o povolení posečkání jejich úhrady. Žalovaný jí třikrát vyhověl, čtvrtá žádost byla zamítnuta. I přes podané odvolání (které nemá odkladný účinek) mohla stěžovatelka důvodně předpokládat, že žalovaný může přistoupit k daňové exekuci. Stěžovatelka mohla kromě nahlížení do daňové informační schránky nahlížet také do svého daňového spisu a mohla kdykoliv požádat o vystavení

potvrzení o stavu svého osobního daňového účtu (§ 151 daňového řádu). Žalovaný se proto ztotožnil se závěry krajského soudu, že stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech.

[23] Ve své argumentaci k úrokům stěžovatelka opomněla, že úrok z prodlení se nevyměřuje. Stěžovatelka zaměňuje institut předepsání úroku z prodlení (který se po splatnosti předepisuje přímo na osobním daňovém účtu daňového subjektu) se zasláním platebního výměru, jímž je daňový subjekt vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení. Vydání platebního výměru nezakládá povinnost jej hradit, ta vzniká přímo ze zákona. Exekučním titulem proto není platební výměr na úrok z prodlení, ale výkaz nedoplatků. Podle § 2 odst. 5 patří k příslušenství daně i úroky z prodlení. Exekuce má být proto vždy nařízena i pro vydobytí příslušenství daně, včetně úroků z prodlení, které k neuhrazené dani dále přirůstají (viz § 178 odst. 3 daňového řádu). Dlužník má možnost ověřit si správnost výše vymáhaného příslušenství v daňové informační schránce.

[24] Žalovaný souhlasil s krajským soudem, že stěžovatelka mohla namítat nesprávnost výše úroku z prodlení, včetně doby prodlení, v řízení proti samotnému exekučnímu příkazu. Námitka věcné nesprávnosti výkazu nedoplatků může být také zastavovacím důvodem podle § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu. V námitce podané proti exekučnímu příkazu stěžovatelka netvrdila nesprávnou výši úroku a neodvolala se ani proti platebním výměrům na úrok z prodlení, které jí byly doručeny v roce 2015. Nevyužila tedy žádnou z možností namítat nesprávnou výši úroku z prodlení. Stěžovatelkou citovaná rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 35/2009 – 265 a Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Af 35/2015 – 43 se vztahovala k předchozí právní úpravě podle zákona o správě daní a poplatků. Podle této právní úpravy byl úrok z prodlení vymáhán samostatně jako daňový nedoplatek vedle nedoplatku na dani a exekučním titulem pro daňovou exekuci úroku z prodlení byl platební výměr. Úrok byl vymáhán v rámci daňové exekuce pouze ve výši, která odpovídala částce sdělené daňovému subjektu platebním výměrem na úrok z prodlení. Daňový řád však vychází ze společné exekuce nedoplatku na dani a jejího úroku z prodlení, jehož konečnou výši v době vyhotovení a vydání exekučního příkazu nelze zjistit, neboť se bude zvyšovat až do dne úhrady vymáhaného nedoplatku. Úrok se proto uvede prostřednictvím výpočtu ve výroku exekučního příkazu (viz komentář k § 178 odst. 3, Lichnovský, O. a kol. *Daňový řád. Komentář.* 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 838).

IV. Replika stěžovatelky

[25] Stěžovatelka v podání ze dne 19. 3. 2019 reagovala na vydání rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018 – 51. Citovala část jeho bodů 37 a 43, z nichž dovodila, že se krajský soud v nyní napadeném rozsudku mýlí ohledně relevance informací z daňové informační schránky. Údaje v ní obsažené nejsou z důvodu pouze informativního charakteru důvodem pro nevydání platebního výměru podle § 252 odst. 6 daňového řádu. Nesouhlasila však se závěrem citovaného rozsudku, podle kterého žalovaný nemusí před exekucí vydat platební výměr podle § 252 odst. 6 daňového řádu. Takovou situací se zabýval i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2018, č. j. 22 Af 2/2017 – 41, podle něhož byly 2 dny, které uplynuly od doručení platebních výměrů do zahájení exekuce, nedostatečné pro zaplacení úroků z prodlení. Nejvyšší správní soud nesprávně

odmítl odkaz na tento rozsudek tvrzením, že se jednalo o jinou situaci. Podle stěžovatelky Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě nepochopil a dospěl k absurdní situaci, že nevydání platebních výměrů před exekucí je v pořádku, ale nevydání platebních výměrů málo dnů před exekucí je špatně. Tvrzení Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku, podle kterého námitku nesprávnosti úroku z prodlení může daňový subjekt vznést při namítání nesprávnosti exekuce, není pravdivé, jak je vidět z rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 2/2017 – 41. Usoudí-li Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci opačně, než jak učinil v rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51, měl by tuto věc předložit rozšířenému senátu. Závěr, že před exekucí musí žalovaný vydat platební výměr podle § 252 odst. 6 daňového řádu, podle stěžovatelky plyne i z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2018, č. j. 57 Af 27/2017 – 43. Stěžovatelka dále zopakovala některé argumenty a odkazy na judikaturu obsažené již v kasační stížnosti a shrnula, že nesdělení úroků z prodlení podle § 252 odst. 6 daňového řádu má za následek chybějící exekuční titul, a tedy nezákonnost exekuce a prekluzi práva na úroky z prodlení.

V. Přerušení řízení a postoupení věci rozšířenému senátu

[26] Při předběžném posouzení věci se první senát zabýval mimo jiné otázkou včasnosti žaloby, neboť byla-li by žaloba opožděná, musel by k této vadě přihlédnout z úřední povinnosti. Pochybnost o včasnosti žaloby přitom vyvstala s ohledem na závěr rozsudku č. j. 7 Afs 131/2015 – 32, který nepovažoval námitku podle § 159 daňového řádu za řádný opravný prostředek, jenž by bylo třeba vyčerpat před podáním žaloby proti exekučnímu příkazu podle § 65 s. ř. s. V nyní posuzované věci přitom bylo žalobou napadeno rozhodnutí o námitce. S ohledem na skutečnost, že v době projednávání kasační stížnosti před rozšířeným senátem probíhala řízení o otázkách předložených ve věcech sp. zn. 1 Afs 58/2017 a sp. zn. 7 As 155/2015, která se týkala otázek řádného vyčerpání opravných prostředků před podáním žaloby, první senát přerušil řízení v nyní posuzované věci usnesením č. j. 1 Afs 271/2016 – 37. Rozšířený senát rozhodl o položených otázkách rozsudky ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 – 42, a ze dne 1. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, odůvodnění těchto rozsudků však neposkytovalo dostatečnou odpověď na otázku, která vyvstala v nyní posuzované věci. První senát proto rozhodl o pokračování v řízení podle § 48 odst. 7 s. ř. s. a věc postoupil sám rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s. usnesením ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Afs 271/2016 - 44.

[27] Rozšířený senát rozhodl v dané věci usnesením ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53, tak, že rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 téhož zákona podané proti tomuto exekučnímu příkazu. Proti rozhodnutí o námitce lze podat samostatnou žalobu. Žaloba podaná proti rozhodnutí o námitce v nyní posuzované věci byla proto přípustná a včasná (rozhodnutí o námitce bylo stěžovatelce doručeno dne 3. 2. 2015 a žaloba byla podána dne 21. 2. 2015). Věcnému projednání kasační stížnosti proto nebrání žádná překážka.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[28] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

VI.1 Vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu

[30] Nejvyšší správní soud se již vyjádřil v rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51 k podmínkám použití § 153 odst. 3 daňového řádu, podle kterého „[s]*právce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením*“. V nyní posuzované věci neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. Ostatně, ani stěžovatelka vůči části citovaného rozsudku týkající se vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu nic nenamítala, její nesouhlas vyjádřený v podání ze dne 19. 3. 2019 se vztahoval pouze k posouzení podmínek pro použití § 252 odst. 6 daňového řádu (k tomu viz dále bod [41] a násl.)

[31] V nyní posuzované věci vyšel krajský soud z obdobných výchozích předpokladů k § 153 odst. 3 daňového řádu jako ve věci č. j. 30 Af 26/2014 – 67 (posuzované následně Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51) a kladl důraz na to, že k vynechání vyrozumění by mělo dojít pouze výjimečně v případech bezúčelnosti či hrozby nebezpečí z prodlení. V rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51 se Nejvyšší správní soud s tímto přístupem neztotožnil zcela a konstatoval, že pokud krajský soud uvedl, že o nedoplatku by měl být daňový subjekt vyrozuměn vždy, až na výjimky vyjmenované krajským soudem, vychází z (odlišné) úpravy obsažené v dřívější právní úpravě. Ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu je však koncipováno zásadně odlišně.

[32] Již ze samotného znění § 153 odst. 3 daňového řádu a § 73 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků je nad veškerou pochybnost zřejmé, že se obě právní normy zásadně liší. Zákon o správě daní a poplatků správci daně ukládal jednoznačnou povinnost před zahájením exekuce dlužníka vyzvat k uhrazení splatného nedoplatku. Za tímto účelem byl správce daně povinen stanovit daňovému subjektu lhůtu dostatečné délky (nejméně osmidenní), ve které měl subjekt možnost nedoplatek dobrovolně uhradit. Ve výzvě pak musel správce daně výslovně upozornit na fakt, že po uplynutí stanovené lhůty přistoupí k vymáhání nedoplatku. Uvedená výzva měla být podle zákona vydávána ve formě rozhodnutí a byl proti ní výslovně připuštěn řádný opravný prostředek (odvolání). Výzvu pak bylo nutno vydat před zahájením exekuce vždy; jedinou výjimku představovala existence nebezpečí zmaření účelu vymáhání (§ 73 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků stanovil, že „[v]*ymáhání lze zahájit i bez výzvy, pokud hrozí nebezpečí, že účel vymáhání bude zmařen*“).

[33] Naopak vyrozumění o nedoplatku podle daňového řádu není vydáváno v podobě formalizované výzvy (rozhodnutí) doručované daňovému subjektu „klasickými“ formami (poštou, datovou schránkou). Daňový řád totiž podobu vyrozumění formálně nesvazuje a ponechává ji zcela na uvážení správce daně. Podle § 153 odst. 3 daňového řádu je vyrozumění prováděno vhodným způsobem, tzn., že může být provedeno i neformálním

způsobem – např. telefonicky. Proti vyrozumění o výši nedoplatku se nelze odvolat; lze proti němu uplatnit námitku, kterou se věcně zabývá nikoliv nadřízený správce daně, ale správce daně, který úkon provedl (viz § 159 daňového řádu či rozsudek ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 As 325/2015 – 31). Dále je třeba zmínit to, že daňový řád (na rozdíl od zákona o správě daní a poplatků) neobsahuje žádnou lhůtu, ve které by měl správce daně po vyrozumění o nedoplatku vyčkat se zahájením exekuce. K vyrozumění by mělo dojít před započetím eventuálního vymáhání, není to však nezbytně nutné; pokud k předchozímu vyrozumění nedojde, sehraje stejnou úlohu exekuční příkaz, ze kterého je existence nedoplatků patrná.

[34] Méně formální povahu vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu, resp. jeho odlišnost od výzvy podle zákona o správě daní a poplatků, pak dále potvrzuje skutečnost, že zákonodárce při formulaci normy neuložil správci daně explicitní povinnost vydávat vyrozumění, ale použil právní konstrukci, že správce daně *může* předmětné vyrozumění učinit (ostatně ani stěžovatelka nezpochybnila fakultativnost vyrozumění). Je tedy zřejmé, že zákonodárce svěřil správci daně ve vztahu k citovanému ustanovení diskreční oprávnění, tj. oprávnění provést správní uvážení o tom, zda je namístě vyrozumění učinit, či nikoliv.

[35] Diskreční pravomoc, neboli správní uvážení, je oprávnění správních orgánů určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení mají správní orgány relativně volný prostor. Nejsou v takových případech vázány zákonem k jediné možné alternativě. Je to důsledek toho, že právní norma kvůli určité právní skutečnosti nestanoví jen jeden konkrétní následek. V textech právních předpisů bývá tato pravomoc označena např. slovem „smí“, „může“, případně je správnímu orgánu nabídnuto několik příkladmých možností k rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015 – 32). Přesně takto je přitom koncipován i § 153 odst. 3 daňového řádu, který uvádí, že správce daně *může* předmětné vyrozumění učinit.

[36] Správní uvážení finanční správy ohledně aplikace § 153 odst. 3 daňového řádu je poměrně široké, neboť toto ustanovení nejenže výslovně operuje s pojmem „může“, ale nadto neobsahuje žádné podmínky své aplikace (hypotézu).

[37] Zároveň je ovšem třeba dodat, že ani v případě správního uvážení není orgán finanční správy oprávněn postupovat libovolně nebo nahodile. Daňový řád totiž výslovně stanoví, že „[o]*soby zúčastněné na správě daní mají rovná procesní práva a povinnosti*“ (§ 6 odst. 1 daňového řádu), že „[s]*právce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*“ (§ 8 odst. 2 daňového řádu) a že „[s]*právce daně umožní osobám zúčastněným na správě daní uplatňovat jejich práva a v souvislosti se svým úkonem jim poskytne přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu potřebné nebo stanoví-li tak zákon*“ (§ 6 odst. 3 daňového řádu). Limitem pro správní uvážení týkající se § 153 odst. 3 daňového řádu by přitom měla být účelnost vyrozumění o nedoplatku. V rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51 Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že odůvodněnými případy využití institutu vyrozumění jsou např. situace spolupracujícího daňového subjektu nebo bagatelního nedoplatku.

[38] Ve výše uvedeném rozsahu tedy Nejvyšší správní soud odůvodnění napadeného rozsudku částečně koriguje. Při hodnocení závěrů vztahujících se k aplikaci § 153 odst. 3 daňového řádu na konkrétní okolnosti posuzované věci však neshledal důvod ke zrušení napadeného rozsudku. Přísnější obecná východiska krajského soudu, než jaká k citovanému ustanovení zaujal Nejvyšší správní soud, totiž nevedla ke zrušení rozhodnutí žalovaného (na rozdíl od věci posuzované v rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že daňová exekuce nebyla zahájena v rozporu se zákonem. S ohledem na skutkové okolnosti popsané krajským soudem nemohla být pro stěžovatelku překvapivá. Jak již soud uvedl výše, § 153 odst. 3 daňového řádu nevyžaduje písemnou formu upozornění, stěžovatelka tak nedůvodně spoléhala, že k vymáhání daňového nedoplatku nedojde dříve, než bude písemně upozorněna.

[39] Neopodstatněná je také námitka stěžovatelky, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, z jakých důvodů nepřistoupil k vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu. Takovou námitku totiž v podání ze dne 15. 12. 2014, o němž rozhodoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, stěžovatelka nevznesla. Ve vztahu k uvedenému ustanovení stěžovatelka namítla pouze to, že žalovaný vydal exekuční příkazy bez předchozího upozornění, přestože věděl o odvolání, které stěžovatelka podala proti zamítnutí žádosti o posečkání s úhradou daně. Žalovaný na to reagoval tak, že stěžovatelku před zahájením exekuce vyrozuměl o výši nedoplatku při ústním jednání dne 13. 8. 2014, o němž je ve spisu úřední záznam. Shodný závěr žalovaného vyplýval i z exekučních příkazů, v nichž se uvádí, že stěžovatelka nezaplatila nedoplatky, přestože na jejich existenci byla opakovaně upozorněna při ústním jednání dne 13. 8. 2014 a telefonicky ve dnech 27. 8. 2014, 17. 10. 2014 a 30. 10. 2014. V námitce ze dne 15. 12. 2014 však stěžovatelka nenamítla, že by žalovaným odkazovaná upozornění nesplňovala požadavky § 153 odst. 3 daňového řádu nebo že k uvedené komunikaci nedošlo. Jestliže žalovaný v exekučním příkazu vyšel z toho, že stěžovatelku podle citovaného ustanovení upozornil a uvedl konkrétní příklady, kdy k upozornění mělo dojít, a zároveň stěžovatelka se omezila na prosté tvrzení, že upozorněna nebyla, nebyl žalovaný povinen v rozhodnutí o námitce vysvětlovat správní úvahu, proč k vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu nepřistoupil. Takové odůvodnění by se míjelo se závěrem o existenci upozornění, který žalovaný v exekučním příkazu i napadeném rozhodnutí zaujal a který stěžovatelka účinně nezpochybnila.

[40] Krajský soud se nedopustil vady řízení tím, že z uvedených úředních záznamů vycházel, byť je na jednání výslovně nečetl. Pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví soud vychází z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (viz např. rozsudky ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 – 75). Úřední záznamy ve spisu žalovaného založeny jsou, krajský soud byl proto oprávněn z nich vyjít. Odkaz soudu na úřední záznamy nemohl být pro stěžovatelku překvapivý, neboť na ně odkazoval žalovaný v exekučních příkazech i v rozhodnutí o námitce. Stěžovatelka měla možnost do správního spisu kdykoliv nahlížet, nebyla jí tak upřena možnost vznést námitky proti jejich obsahu. Pokud svůj nesouhlas s jejich obsahem a tvrzení o odlišném průběhu a obsahu komunikace se správcem daně (stejně tak jako tvrzení, že se uskutečnila další komunikace, jejíž obsah zaznamenán nebyl) vyjádřila až v kasační stížnosti, nelze než

hodnotit tyto námitky jako nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je mohla uplatnit již v žalobě.

VI.2 Platební výměr na úrok z prodlení podle § 252 odst. 6 daňového řádu

[41] Stěžovatelka připustila, že úroky z prodlení vznikají ze zákona, a proto správce daně není povinen vydat deklaratorní rozhodnutí podle § 252 odst. 6 daňového řádu. Vytkla však žalovanému, že nevysvětlil, proč tak v daném případě neučinil.

[42] Obdobně jako v předchozí části k vyrozumění podle § 153 odst. 3 daňového řádu stěžovatelka vytýká žalovanému, že neodpověděl na námitku, kterou však v podání ze dne 15. 12. 2014 nevznesla. Stěžovatelka tehdy namítla, že pro exekuci úroků z prodlení chyběl exekuční titul, neboť jí úroky nebyly sděleny rozhodnutím. Z této skutečnosti pak dovozovala zkrácení na právu na odvolání, v němž by mohla namítat nesprávnou výši úroku z prodlení.

[43] Žalovaný v rozhodnutí o námitce stěžovatelce vysvětlil, že exekučním titulem byl v daném případě vykonatelný výkaz nedoplatků ze dne 2. 12. 2014, v němž byly uvedeny všechny nedoplatky, včetně úroku z prodlení. Exekuční příkazy na tento exekuční titul odkazovaly. K námitce, že úroky nebyly sděleny samostatným rozhodnutím, žalovaný odkázal na § 252 odst. 6 daňového řádu, podle kterého správce daně „může“ vyrozumět daňový subjekt o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu. Toto odůvodnění bylo vyhovující s ohledem na obecnost námitky, kterou stěžovatelka vznesla. Stěžovatelka neuvedla žádné okolnosti ohledně stavu jejího osobního daňového účtu, které by postup podle § 252 odst. 6 daňového řádu vyžadovaly [srov. rozsudek č. j. 7 Afs 37/2018 – 51, bod 43, v němž soud vyšel při posouzení odůvodnění žalovaného k nevydání platebního výměru na úroky z prodlení rovněž z rozsahu námitek uplatněných žalobcem v rámci opravného prostředku proti exekučnímu příkazu: „*Žalobce přitom v odvolání proti exekučnímu příkazu krom existence přeplatku a nespolehlivých hodnot daňového účtu (k tomu viz výše) nepoukazoval na žádný jiný relevantní důvod, pro který by stav jeho osobního daňového účtu vyžadoval sdělení úroku z prodlení; poukazoval pouze na to, že správce daně zahrnul do exekučního příkazu i úrok z prodlení, a to aniž by tento byl před exekucí sdělen žalobci rozhodnutím (platebním výměrem), čímž byl žalobce zkrácen na právu namítat nesprávnou výši úroku z prodlení. Toto tvrzení pak stěžovatel v rozhodnutí o odvolání vypořádal.*“].

[44] Okolnost, která by svědčila o tom, že stav jejího osobního daňového účtu vyžadoval sdělení úroku z prodlení, stěžovatelka netvrdila ani později v řízení před krajským soudem. Nezákonnost postupu žalovaného opírala pouze o argument, že v důsledku nevydání platebního výměru neznala výši úroku a způsob jeho výpočtu, a proto byla zkrácena na právu na opravný prostředek. Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou neshledal.

[45] Předně je třeba zdůraznit, že platební výměr na úroky z prodlení podle § 252 odst. 6 daňového řádu má pouze deklaratorní charakter a jeho vydání není podmínkou pro zahájení exekuce. Daňová exekuce je podle daňového řádu konstruována odlišně od

předchozí právní úpravy. Úrok z prodlení je nyní vymáhán společně s nedoplatkem na dani. Z § 178 odst. 3 daňového řádu (podle kterého „[p]*okud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu*“) a § 252 odst. 2 první věty téhož zákona (podle kterého „[d]*aňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně*“) je zřejmé, že úrok z prodlení narůstá i po nařízení exekuce až do dne úhrady vymáhaného nedoplatku. V exekučním příkazu nelze proto určit úrok z prodlení pevnou částkou, ale uvádí se pomocí výpočtu. Tento výpočet je přitom stanoven přímo zákonem. Podle § 252 odst. 2 druhé věty platí, že „[v]*ýše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.*“ Tento způsob výpočtu byl uveden i v exekučních příkazech vydaných v nyní posuzované věci a poskytoval dostatečnou možnost, aby stěžovatelka zjistila výši úroku z prodlení, kterou je povinna uhradit.

[46] Krajský soud nepochybil ani poukazem na možnost stěžovatelky zjistit si výši svých nedoplatků, včetně úroků z prodlení, v daňové informační schránce. Byť nemají údaje v této schránce závazný charakter, dávají daňovému subjektu přinejmenším neformální informaci o tom, jaké nedoplatky a v jaké výši u něj správce daně eviduje. Kromě toho mohla stěžovatelka také kdykoliv požádat o vystavení potvrzení o stavu svého osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu.

[47] Možnost zjistit výši úroku z prodlení tedy není nezbytně navázána na vydání platebního výměru (jak se mylně domnívala stěžovatelka), jeho vydání proto není podmínkou pro zachování práva daňového subjektu na opravný prostředek. Již krajský soud poukázal na rozsudek č. j. 9 Afs 52/2015 – 59, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že i v exekučním řízení lze výjimečně namítat věcnou nesprávnost výkazu nedoplatků, neboť proti samotnému výkazu nejsou opravné prostředky přípustné.

[48] Usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 Af 35/2015 – 43 (potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 Afs 262/2016 – 34) se vztahují k předchozí právní úpravě podle zákona o správě daní a poplatků, který v mnoha ohledech konstruoval úrok z prodlení a jeho vymáhání odlišně od daňového řádu. Tato judikatura proto není použitelná pro nyní posuzovanou věc a nelze z ní dovozovat prekluzi úroku z prodlení v důsledku nevydání platebního výměru podle § 252 odst. 6 daňového řádu, jak činí stěžovatelka (srov. rozsudek č. j. 7 Afs 37/2018 – 51, bod 43, který aproboval odůvodnění rozsudku krajského soudu v dané věci k otázce prekluze a nepoužitelnosti starší judikatury k zákonu o správě daní a poplatků).

[49] Nejvyšší správní soud neshledal důvod ani pro další předložení věci rozšířenému senátu, které stěžovatelka navrhovala z důvodu nesouhlasu se závěry rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51. Stěžovatelka tento nesouhlas opírala o judikaturu krajských soudů (zejm. rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 2/2017 – 41 a rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 Af 27/2017 – 43), která není pro Nejvyšší správní soud závazná (ostatně posledně uvedený rozsudek byl napaden kasační stížností a soud nijak nepředjímá budoucí

posouzení dané věci). Pro rozhodnutí nyní posuzované věci však neshledal důvod pro odklon od závěrů rozsudku č. j. 7 Afs 37/2018 – 51, neboť s ohledem na námitky stěžovatelky proti exekučnímu příkazu v podání ze dne 15. 12. 2014 přisvědčil krajskému soudu, že rozhodnutí žalovaného nebylo nezákonné.

VII. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[50] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[51] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu